

Blomst, slog det Stykke af Engen, hvor de ere særlig fremtrædende, saa at Planterne ikke kunde komme til at kaste sit Frø, kunde man i Løbet af 2—3 Aar fuldstændig udrydde den uden noget stort Offer eller vanskelig Kamp.

Man kan naturligvis spørge videre om andre Foranstaltninger, der kunde træffes i saa Henseende, og min Mening er, at man kunde gaa til ligefremme Lovforanstaltninger. Der er en hel Del Ukrudtsplanter, som det kan være vedkommendes egen Sag at klare sig overfor, saadanne Planter, som blive paa deres Voksesteder, ikke trænge ind paa Naboens Jord eller udbrede sig over Egnen. Hvis en Mand vil have saadant Ukrudt voksende paa sin Mark, bliver det hans egen Sag og hans egen Skade. Men der er en hel Række Planter, som den enkelte umuligt kan værne sig imod. Det er navnlig Planter, som have Frøspredningsmidler, saa at Frøene kunne brede sig vidt omkring. Af saadanne Planter skal jeg nævne: Følfod, Agertidsel og Løvetand. Jeg kunde tænke mig, at man gik til ligefremme Lovforanstaltninger for at bekæmpe disse. Nu kan det jo være, at det ærede Medlem fra Kellerup (Jensen-Knudstrup) atter vil staa frem og tale om den Tvang, vi Socialdemokrater ville udøve, han er jo Frihedens Talsmand til Finger-spidserne og maaske ogsaa, naar det vedrører Ukrudtet, saa han mener, det skal have Frihed til at vokse, men jeg tror alligevel, at der her er et Omraade, hvor vi kunde gaa til Lovforanstaltninger, og hvor der ad den Vej kunde udrettes overordentlig meget. Det er heller ikke ukendt, at vi ere gaaede til Lovforanstaltninger for at bekæmpe Ukrudtet. Jeg skal nævne den lille Lov, som blev vedtaget for faa Aar siden, til Bekæmpelse af Berberis, Græs-rusten, det var sikkert en udmærket Lov. Jeg tror, at vi her ere komne ind paa en Vej, man meget godt kunde gaa videre ad, og jeg tillader mig at henstille Sagen til den højtærede Landbrugsminister. Det er sikkert, at hvis der skal gøres noget i Sagen, maa Ministeriet gaa i Spidsen, og al den Sagkundskab, vort Land raader over i denne Henseende, kan Landbrugsministeren jo faa til sin Tjeneste. Det er en Sag, det er værd at tage op til nøje Overvejelse.

Man har ingen Statistik over, hvad Ukrudtet koster vort Land. Det kan ingen sige os, men det er min Overbevisning, at Ukrudtsplagen er en af de allertungeste Byrder i vort Land, og at det

Tab, den volder, langt overstiger Militærudgifterne og maaske nærmer sig stærkt til Størrelsen af den Afgift, som Prioritetsrenterne ere. Det drejer sig sikkert om meget betydelige Summer, det kunde være interessant at faa tilvejebragt tilnærmelsesvis Oplysning herom, hvis det var muligt. Jeg tror, mange vilde forfærdes den Dag, det blev oplyst, hvor uhyre stor en Plage Ukrudtet er i vort Land. Det er en stor Opgave at bekæmpe Ukrudtet, den kunde godt gøres til en Nationalopgave. Der er særlig to Ting, der skulle overvindes, hvis Kampen skal føres med Virkning, den ene er Mageligheden, den anden Uvidenheden. Det er to vanskelige Ting at overvinde, det ved jeg ganske vist, men bliver Sagen tagen op, er det ikke umuligt, at der kunde vækkes saadan Interesse for den, at det kunde føre til et Resultat. Jeg skal derfor henstille Sagen til den højtærede Ministers nærmere Overvejelse.

Inden jeg forlader dette Emne, har jeg Lyst til at gøre endnu et Par Bemærkninger vedrørende en Oplysnings-skrivelse i Betænkningen. Det drejer sig om en Plantesygdom, der gaar under det populære Navn: „Stikkelsbærdræberen“. Jeg skal her tillade mig at gøre opmærksom paa, at denne Sag er bleven rejst af Socialdemokratiet for faa Aar siden. Det er en Sygdom, som er kommen ind i Landet vistnok ovre fra Amerika, og som i de Egne, hvor den optræder, kan ødelægge Stikkelsbæravlen, og da Stikkelsbærbusken maa regnes for at være den vigtigste Frugtbusk, vi have her i Landet, synes jeg, det var en Sag, der fortjener at drages frem paa Rigsdagen. Jeg har, siden den blev dragen frem her første Gang, hvert Aar forfulgt denne Sag og søgt at skaffe Oplysning om, hvorledes Kampen føres mod denne Svamp, „Stikkelsbærdræberen“. Der findes i Aar en Beretning i Betænkningen, som paa en Maade er interessant og lærerig, men paa den anden Side er der noget trøstesløst i den. Det gode ved den er, at man har fundet Midler til at bekæmpe denne Plage, men saa kommer det jo an paa, om Befolkningen vil benytte disse Midler. Det oplyses imidlertid i Skrivelsen, at Sygdommen er i Fremgang her i Landet, og navnlig er det blevet oplyst, at den har sine Arnesteder i Planteskolerne, og det er jo en meget uheldig Ting, at vore Planteskoler ere Arnesteder for en saa smitsom Sygdom som denne. Det er især Københavns og Frederiksborg Amter, som ere hjemsogte, men Sygdommen er ogsaa optraadt i Jyl-